

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en overordentlig Bevilling til Befæstninger.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1479.)

Sagenfattes under Forhandling.

Flom: For dem, der betragte Spørgsmaalet om Landets Befæstning som en Sag af stor Vigtighed, tror jeg ikke, der er nogen Grund til at fremkalde nogen lang eller vidtløftig Diskussion om det foreliggende Forslag paa dette Stadium af Sagen Om Stemningen i denne Sal lige overfor Spørgsmaalet om Landets Befæstning og navnlig lige overfor den Plan, som første Gang for 3 Aar siden blev forelagt os her i Salen til en Befæstning af Landet, kan der vel ikke være megen Tvivl. Thi ihvorvel der er løbet meget Vand i Stranden, siden vi sidste Gang stemte over denne Sag, tror jeg dog at turde antage, at Landstingets Stemning endnu er den samme, som den var den Gang, saaledes, at hvis Regjeringens Forslag iaar var blevet forelagt uforandret, saaledes som vi havde det for os allerede i Samlingen 1881-82 og paany i Samlingen 1882-83, vilde Lovforslaget uden al Tvivl være blevet vedtaget til Overensdelse til Behandling i det andet Thing uden stor Forhandling. Naar jeg siger, at jeg ikke tror, at en vidtløftig Diskussion af Spørgsmaalet om Befæstningerne, saaledes som Forslaget nu foreligger, vil være nyttig eller nødvendig paa det nuværende Standpunkt, er det ikke, fordi jeg i og for sig anser Spørgsmaalet for ikke at trænge til Drøftelse, ja endogsaa en meget indgaaende Drøftelse, men det er, fordi jeg tror, at denne Drøftelse ikke lader sig foretage her i Salen, og det af mange Grunde. Jeg tør antage, at Landstingets Flertal er enigt med Regjeringen om det Formaal, som Regjeringen tilstræber; om Maaden, hvorpaa det tilstræbes, kan der vel være delte Meininger, og det er i alt Fald en Ting, som maa undergives en nøiagtig Underjøgelse. Thi Et er at bevilge en Befæstningsplan, ved hvilken man tager sig paa at udføre hele Landets Befæstning, saaledes som man tænkte sig den endelig udført, et Andet er at bevilge et Forslag, som kun gaar ud paa at bygge en Del af den Befæstning, som Regjeringen anser for nødvendig til Landets Sikring. Der vil nemlig under disse Over-

veielser reise sig det Spørgsmaal, om det, der er foreslaaet at skulle bygges i de næstkommande syv Aar, udgjør Noget i og for sig selv saa tilstrækkeligt, at man, hvis Stemningen om de syv Aar skulde forandre sig, da vil kunne blive staaende ved, hvad der nu er bevilget, om man, for at tage det nærliggende Exempel, vilde kunne nøies med den Del af Kjøbenhavns Befæstning mod Land siden, som er foreslaaet at skulle tilveiebringes i Løbet af de kommende syv Aar, eller om man, naar de syv Aar ere forbi, endnu ikke vilde have en Betryggelse for Hovedstaden, der er de Millioner værd, som allerede ere gaaede med. Uden at man har denne Betryggelse, kan man naturligvis ikke begynde paa et Arbejde; saa maatte man enten forlange det større udført, saaledes at det virkelig gav en Betryggelse, selv om det skulde tage længere Tid og kræve flere Penge, eller man maatte forlange en Del af Forslaget strøget, for saa vidt som det ikke vilde føre til et betryggende Forsvar, som man kunde blive staaende ved, om saa skulde være, efter de syv Aars Forløb. Men en Underjøgelse af denne Natur egner sig ikke til at foretages umiddelbart her i Salen. Jeg antager, at Sagen vil blive henvist til et Udvalg, og jeg tror, at inden man indlader sig nærmere paa en Drøftelse af Sagen, vil man gjøre rettest i at afvente, hvad dette eventuelle Udvalg maatte faae, ud af Tingen.

Zernansen: Det Forslag, som her foreligger, er jo i sin Helhed ikke noget Nyt. Vi have tidligere staaet lige overfor væsentligt det samme Forslag, og have der haft Leilighed til at udtale os. Derfor kan der ikke, ialt Fald for Lægmænd, i denne Sag findes større Opfordring til en videregaaende Udtalelse angaaende dette Forslag. For mit Bedkommende staaer jeg paa det samme Standpunkt, som jeg tidligere har haft Leilighed til at udtale. Nu som før kan jeg ikke se Andet, end at det er af høieste Vigtighed, at vi gjøre Alt, hvad der staaer i vor Maagt, for at sikke vort Fædreland mod mulige Angreb, fra hvilken Side end saadanne true. Nu som før kan jeg ikke se Andet, end at den fuldstændige Mangel paa faste Pladser, som nu er til Stede, er en høist betænkelig Sag, som under givne Forhold kan faae høist sørgelige Følger. Men som før kan jeg ikke se Andet, end at det er en bestemt Pligt mod Landets Sønner, vore egne Børn, der mulig i en ikke fjern Fremtid skulle sendes i Kampen, at vi hde den lille Hær, vi have at stille i Marken, noget Støttepunkt, og ikke blot overlade den til Vilkaar og overgive den til en fortvivlet Modværgeskamp i aaben Mark,